

tiste Forhold, samt om Beføstningen ved de forskjellige Vinier. Jeg troede altsaa langt snarere at have fortjent det ærede Things Anerkjendelse for, at jeg i denne Sag havde handlet fuldstændigt loyalt og i Overensstemmelse med, hvad der er Fleertallets Ønske, end jeg havde ventet at høre Dadel over, at jeg i det foreliggende Lovforslag har fraveget de Principer, som vare neblagte i det Forslag, jeg i forrige Session indbragte. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk), der sidst havde Ordet, seilede idetmindste i eet Punkt, idet han gik ud fra, at Loven af 1863 udelukker Brabrand som Tilfnytningspunkt. (Mørk: Det har jeg ikke sagt.) Saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem. Loven af 1863 nævner kun som Gjennemgangspunkter mellem Horsens og Aarhus: Tøstруп, Fuldbro og Stilling, og jeg troer altsaa, at den giver Regjeringen fuldstændig Frihed til at gaae om ad Brabrand. — Naar det er blevet bemærket, ikke blot af den ærede sidste Taler, men ogsaa af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), at dette Lovudkast havde faaet et større Omfang end nødvendigt — stort er det ganske vist i og for sig ikke — idet den ærede sidste Taler meente, at man kunde have udeladt Bestemmelsen Brabrand, medens den ærede første Taler meente, at Slutningsbestemmelsen, som binder Udførelsen af Loven til en vis Sum, skulde være overflødig, skal jeg dog ligeoverfor dette tillade mig at fremkomme med et Par Bemærkninger. Det vil være i det ærede Things Erindring, og selvfølgelig fremfor Alt i de Medlemmers, der hørte til Udvalget i forrige Session, at netop Spørgsmaalet om, hvorvidt Tilfnytningspunktet skulde være ved Brabrand, eller om Banen skulde søres umiddelbart ind til Aarhus, var et af de Punkter, hvorom man nærede allermest Tvivl, og jeg maa aabent betjende, at det er et Punkt, som ogsaa stiller sig tvivlsomt for mig; men netop dette er en Grund for mig til i den ellefte Time, i det sidste Dieblif at ønske at faae en

bestemt Udtalelse af det ærede Thing med Hensyn til dets Anstuelse om dette Punkt. En saadan Udtalelse vilde jeg imidlertid ikke have kunnet faae, dersom jeg havde udeladt det lille Ord „Brabrand“ og istedetfor havde sat Aarhus, thi da vilde det have staaet fuldkommen til mig at gaae den ene eller den anden Vej; men i et Spørgsmaal af denne Betydning, i et Spørgsmaal, der opfattes saa forskjelligt som dette, vil det være mig af stor Vigtighed at kjende Repræsentationens Anstuelse. Hvad angaaer den anden Indvending, som fremkom fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, nemlig at Slutningsbemærkningen om, at Beføstningen ikke maa overstige Beføstningen ved Anlægget efter Loven af 19de Januar 1863, skulde være overflødig, kan jeg ikke være ganske enig deri. Det kan vel i og for sig ikke være ubehageligt for Ministeren ikke i nogen Henseende at være bunden med Hensyn til den Sum, der anvendes til saadanne Anlæg; men jeg finder det urigtigt, at man i en saadan Lov, der dog er et Stykke Bevillingslov, ikke angiver en bestemt Sum, hvorfor Anlægget bør udføres, eller dog begrænser den Sum, som eventuelt maa medgaae, og en saadan Begrænsning med Hensyn til Beføstningerne har jeg troet at finde i den Sum, som vilde medgaae til Anlægget af Sernbanen i Hensyn til de nugældende Bestemmelser. Min Tante har været den, at det høie Thing, dersom det erjender, at en Bane, overensstemmende med dette Lovudkast, har reelle Fortrin fremfor den i Loven af 1863 bestemte, dog maatte vide, om disse Fordele kun kunde opnaaes for en forøget Sum eller ikke, og at det i alt Fald maatte kunne sikke sig, at disse Fordele ikke kjøbtes for dyrt. Jeg troer derfor, at en Begrænsning af Summen — hvadenten denne er nævnt ligefrem i Tal, eller der er sat en Begrænsning af den Art, som her er foreslaaet — ingenlunde er overflødig i Loven. — Ved Forelæggelsen af Udcastet har jeg ganske vist henviist til, at de Summer, jeg saae mig ifland til at angive, ere calculatoriske; det have